

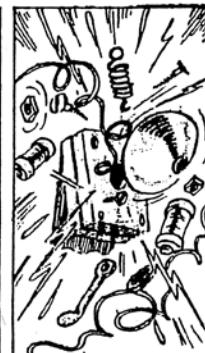
DE AVONTUREN VAN JOCHEM JOFEL

**TUBE VERF
EN HEER
JOFEL VAN TOFFENSTEIJN**

Door Siem Praamsma

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Er wordt gebeld

Op een mooie zomerdag was Jochem Jofel vroeg opgestaan en zat onder zijn ontbijt na te denken over de wijze, waarop hij deze dag zou doorbrengen. „Ik denk, dat ik vandaag maar eens een flink eind ga wandelen!” dacht hij bij

zichzelf. „Dan zoek ik in de middag, als het het warmst is, een schaduwrijk bos op, om een lekker middagdutje te doen en mijn boterhammen te nuttigen en hump-swang-swing-wong-hump-jum-jum.....”

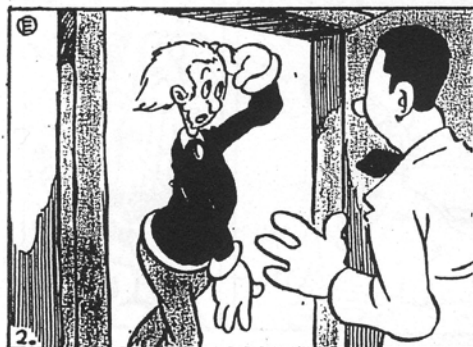
Dat laatste kwam, omdat Jochem Jofel

met een volle mond praatte, wat natuurlijk heel niet netjes is. Hij pakte hierna zijn eldje en een mes in de andere hand, om het kopje er af te hakken. „Iedere dag een ei, dat houdt een mens fit!” beweerde hij, terwijl hij e schaal er af pelde. „Het is gezond voor de hersens en.....”

Maar toen werd er gebeld. Niet zo maar, zachtjes en netjes, maar heel verschrikkelijk hard en doordringend, zodat Jochem Jofel haast van zijn stoel viel van schrik. Het ging zo hevig, dat de bel in stukjes uit elkaar viel en Jochem Jofel de onderdelen om de oren vlogen.....

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Tube Verf!

Toen de bel uit elkaar gevallen was en dus geen geluid meer gaf, liep Jochem Jofel bedachtzaam naar de deur en opende deze voorzichtig. Voor de deur, op de stoep, stond een lange, magere figuur met een luidruchtige haarbos en

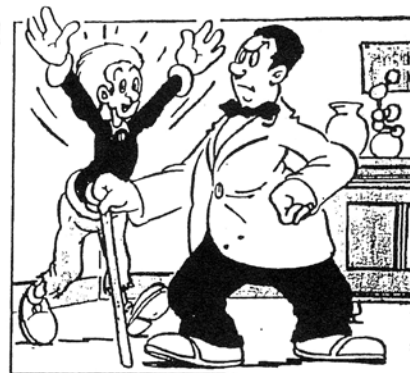
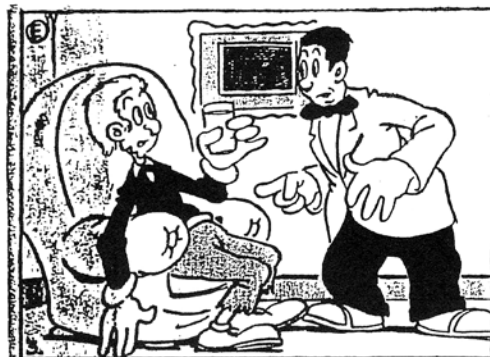
de ogen ten hemel geheven. Het was Tube Verf. „Hallo, burger!” riep hij, terwijl hij ongevroegd binnenstapte en net deed, of Jochem Jofel lucht voor hem was. „Vraag niet, waarvoor ik hier kom aanbellen! Vraag me niets, want ik ken je niet en ik geef toch geen antwoord. Ik ben een geïnspireerd man! Ik ga weer

schilderen na een eeuw van nietsdoen en gepruts. Ik ga het schildertje van mijn loopbaan maken! Het schildertje, waarvan men later met ontzag zal fluisteren, dat dit nu een echte TUBE is! Een schildertje, burger, dat maar niet zo een eind linnen is met kleurtjes, nee! Een WERK, burger! Een stuk, dat doortinteld zal

zijn van mijn meesterschap! Een fonkelend product, doortrokken van het LEVEN zelf!” Terwijl Tube Verf zo nog een beetje verder ging, spoedde Jochem Jofel zich naar de keuken, om een glaasje water voor de arme Kunstenaar te halen.

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Het schitterende figuur

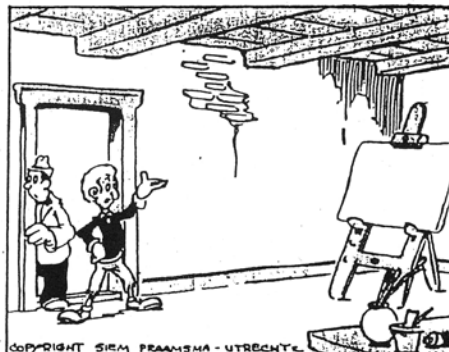
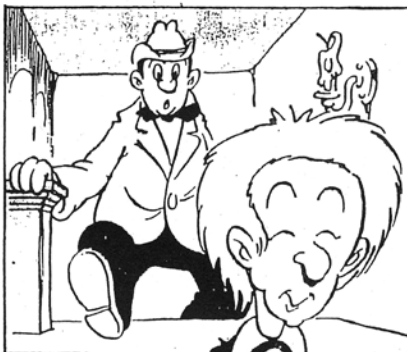
„Een glasje water had genomen en er een wat menselijker uitdrukking in zijn ogen was ontstaan. „Ik ga schilderen! Ik voel het! Ik heb inspiratie! Al het gevoel, dat in mij is, is naar boven geborrelt als fris water uit een koele wel, toen ik dat costume zag... Een romantisch costume, burger Jofel! Een costume met een dullek voelbare sfeer om zich heen...”

„Wat is dat voor een costume?” vroeg Jochem Jofel nieuwsgierig. „Het klee van een middeleeuwse boogschutter!” vertelde Tube Verf met ontzag. „En het is geknipt voor jouw figuur, burger! Alsof het een maatpakje was! Hier, pak beet!” Hij was naar de kast gelopen, had een stuk van de bezem afgebroken, die daar

stond en het in Jochem Jofel's hand gedrukt. „Ga nu in een heldhaftige houding staan!” beval hij. Jochem Jofel nam de gewenste houding aan en Tube Verf sprong een gat in de lucht. „Een schitterend figuur!” riep hij enthousiast.

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Een opgeruimde rommel is netjes!

Jochem Jofel had met Tube Verf afgesproken, dat hij die middag bij hem zou komen, om, met het pak van de middeleeuwse boogschutter aan, als

model te dienen voor het schilderij, dat Tube Verf zou maken. Precies op tijd — Jofels zijn altijd op tijd — belde hij bij de Kunstenaar aan en werd door Tube Verf geestdriftig begroet.

„Hallo, burger Doffel!” riep hij. „Kom boven! Het costume ligt klaar! Hijs je schitterend figuur alle twaalf trappen

op en treed dan binnen in mijn werkruimte!”

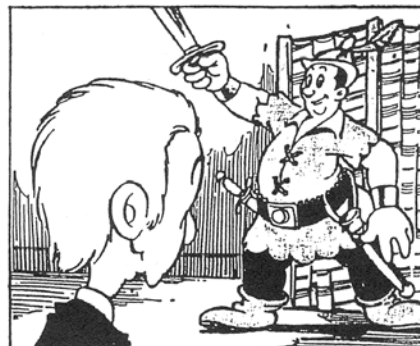
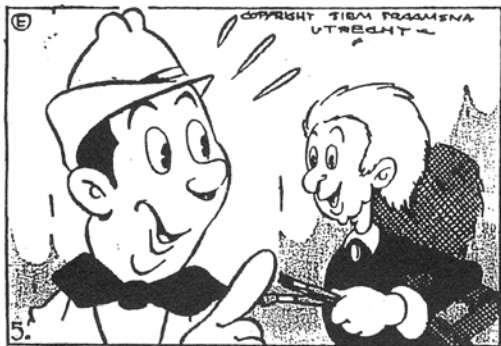
Hij ging Jochem Jofel voor naar boven en loodste hem binnen in zijn zolder.

„Wat is he hier kaal geworden”, zei Jochem Jofel verbaasd, want hij was gewend, altijd over de potjes en pannetjes te struikelen, die de schilder overal liet slingeren.

„Heb alles weggegooid!” verklaarde Tube Verf eenvoudig. „Als ik aan een nieuw schilderij begin, gooi ik altijd eerst alle dingen weg, die ik niet meer nodig heb. Ik hou van een opgeruimde boel, als ik inspiratie heb. En trouwens, een opgeruimde rommel staat netjes, wat jou, burger?”

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Het is net echt!

„Achter dat kamerscherm vind je het pak!” wees Tube Verf, die een handvol penselen greep, om ze te gaan wassen. Trek het aan, maar wees er vooral voorzichtig mee, burger! Als er wat aan

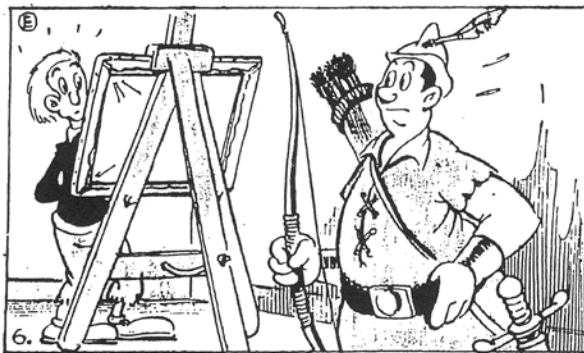
komt, dan eet ik al m'n penselen op van ellende!” Jochem Jofel verdween dus achter het scherm en ging zijn eigen burgerpakje verwisselen voor dat van een middeleeuwse boog-ridder. Tube Verf maakte intussen al zijn penselen schoon, zette zijn schilders-ezel op de juiste plaats,

zodat het licht er goed op viel en was er juist mee klaar, toen Jochem Jofel achter het scherm vandaan stapte en met een breed gebaar het zwaard trok, dat op zijn zij hing. „Hier is Heer Jofel van Toffensteijn!” riep hij met een bulderende stem, „Ridder zonder vrees of blaam!”

„Het is treffend burger!” mompelde Tube Verf met tranen in zijn stem. „Je zou zweren, dat het echt was! Alsof we in de middeleeuwen verplaatst waren!” „Zo is het!” zei Jochem Jofel. „Houdt dat voor ogen, denk, dat het echt is! Dan maak je zeker een goed schilderij!”

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Jochem Jofel is in gedachten

ZO stond Jochem Jofel dus in het kostuum van de middeleeuwse boogschutter in een heldhaftige houding, met een boog in de rechterhand en een pijlenkoker aan een riem op zijn rug, terwijl Tube Verf druk aan de

gang ging met een palet vol kleurtjes, een bos penseelen en een flesje lijnolie. „Dat wordt een machtig schildertij, burger!“ riep Tube Verf om de haverklap. „Een werk, dat alle andere beroemde kunstwerken met stukken zal slaan! Geen gewone slimplimpel, geen ordinare lap met kleuren, maar een

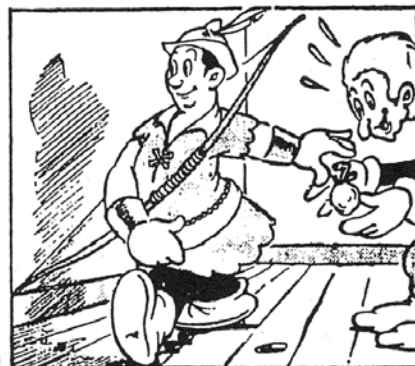
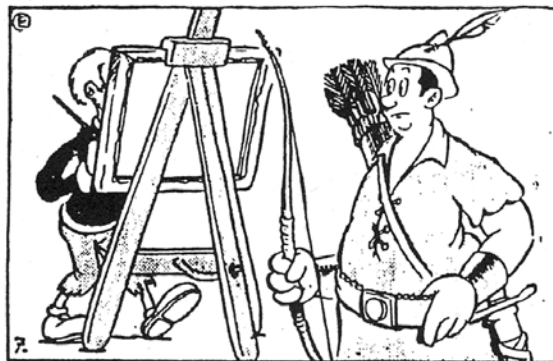
verheven kunstgenot, dat in zijn tijd zal staan als een bakel in een prullenzee! Als een parel in een zwijn. Als een Jofel tussen een menigte gemeen volk!“

Jochem Jofel hoorde weinig van de opgetogen uitroepen van Tube Verf, want hij was met heel andere gedach-

ten bezig. Hij stelde zich voor, hoe het zou zijn, als hij eens werkelijk Heer Jofel van Toffensteijn was, een beroemd boogschutter, gevreesd door zijn vijanden, geliefd bij zijn vrienden, altijd op avontuur uit, opkomende voor het recht, onrecht vernietigend...

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Jochem Jofel wordt Heer Jofel van Toffensteijn

TERWIJL Jochem Jofel zo stond te dromen en Tube Verf nog steeds hard aan het werk was, voelde hij zich plotseling een ander mens worden. Hij was Heer Jofel van Toffensteijn! Hij was een avonturier, bekend en beroemd om zijn zekere, altijd doel treffende pijlen, gevreesd door zijn vijanden en bemind door zijn vele vrienden,

omdat hij altijd opkwam voor de zwakken en altijd tegen onrecht de strijd aanbond...

„Genoeg!” zel hij plotseling tegen Tube Verf, terwijl hij zijn hand opstak. „Een ander keer verder. Er is nog veel werk te doen!”

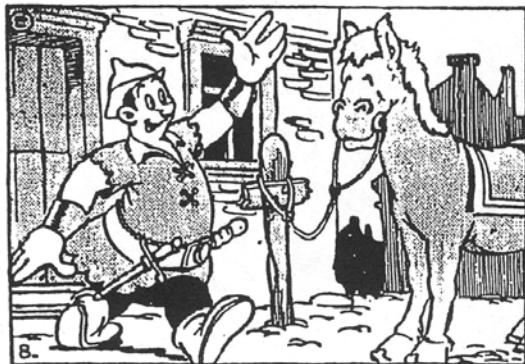
Hij haalde een buidelje uit zijn gordel, dat vol zat met goudstukken en liet dat in Tube Verf's uitgestoken handen glijden, terwijl hij naar de deur liep.

„Aanvaard dit als een voorschot!” zel Heer Jofel minzaam. „Binnenkort keer ik weer!”

Tube Verf scheen het heel gewoon te vinden. „Mijn dank, Heer Jofel!” riep hij. „Dit is een koninklijk voorschot! U kunt er van verzekerd zijn, dat ik mijn allerbeste krachten aan uw conterfeitsel zal wijden. Het ga u wel op uw tocht!”

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Daar gaat Heer Jofel!

HEEER JOFEL liep nu alle trappen weer af, ging de buitendeur uit en was in het geheel niet verbaasd, daar zijn paard te vinden, dat aan een paal voor het huis gebonden was en vrolijk begon te hinniken, toen zijn baas weer verscheen.
„Komaan, Rossaerd!!” riep Heer Jofel, terwijl hij het beest vriendelijk op de

nek klopte. „We gaan naar huis terug. Die schilder heeft je baas aan een doekje gesmeerd en dat is voor vandaag genoeg. Wij houden van wildere avonturen, nietwaar?”
Hij nam een koene sprong in het zadel, waarop Rossaerd onmiddellijk weg galoppeerde.
„Kijk, daar gaat Heer Jofel!” zelden de voorbijgangers, die even stilstielden om de snel voorbijrijdende ridder gade

te slaan. „Hij was vroeger Kapitein van de Koninklijke schutterij, maar sinds we die andere Koning hebben, heeft hij zijn ontslag genomen... Ja, die nieuwe Koning...”
En dan ging het gesprek in een fluitsertoon over, want het was heel gevaarlijk, om hardop andere dan aardige dingen over deze vorst te zeggen...

(Wordt vervolgd)

Een luchtsprong

HEEER JOFEL galoppeerde de stad uit en liet Rossaerd zo hard lopen als hij kon.

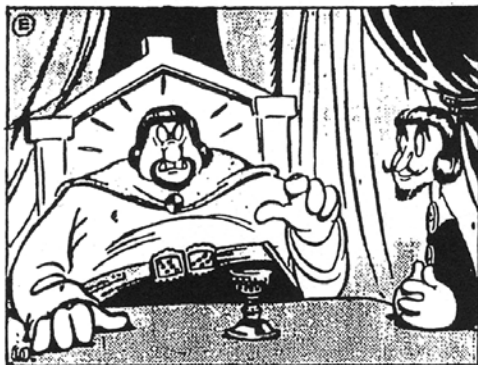
„Doe je best vriend!!” riep hij vrolijk.
„Een stad is niets voor ons, wat jij? De vrije natuur, dat is ons domein!”
Nu, Rossaerd deed zijn best, dat moet

gezegd worden. Hij was een best paard, dat blij was, dat hij Heer Jofel getroffen had als baas en niet een ander. Heer Jofel had hem allerlei kunstjes geleerd en daar had hij erg veel plezier in.

Nu maakte Heer Jofel een elgenaardig keelgeluid en Rossaerd wist, wat van hem verwacht werd. Hij stond

plotseling stil, wierp zijn achterpoten in de lucht, zodat Heer Jofel een luchtsprong maakte en op de grond terecht kwam. Heer Jofel had namelijk een hekel aan afstijgen en daarom had hij dit uitgevonden. Je moet er maar opkomen, nietwaar?

(Wordt vervolgd)

Daar komt de Koninklijke Garde!

10

KONING Bulle Bobbelbuk was erg boos. Niet maar zo'n beetje, nee, heel erg. Zijn eerste minister, die bij hem aan tafel zat, had hem zojuist verteld, dat de mensen kwaad over hem spraken en dat vond hij verschrikkelijk vervelend. „Dat moet nu maar eens uit zijn!”

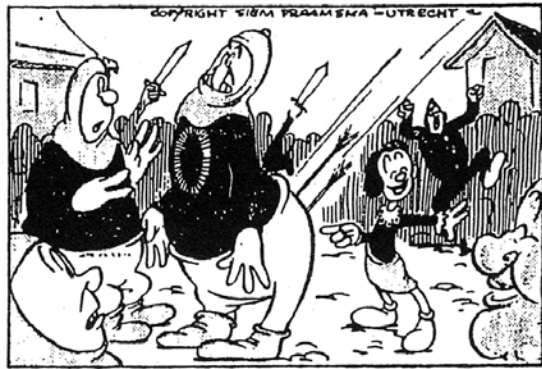
bulderde hij. „Ik wil, dat iedereen, die kwaad over mij spreekt, in de gevangenis gegoid wordt! Ik ben een goede Koning, dus ik wil niet, dat ze over me roddelen!”

„Dat komt in orde, Majestelt!” stelde Adrianus Addertong, zoals de Eerste Minister heette, hem gerust. „Met Uw goedvinden zal ik de Koninklijke Garde laten ultrikken en iedereen, die kwaad spreekt, direct arresteren!” „Doe dat!!!” zef Bulle Bobbelbuk. En zo kwam het, dat enkele uren la-

ter de Koninklijke Garde de stad binnenrukte. Voorop liep Adrianus Addertong, die speurend rondkeek. Nu moeten julle weten, dat het de Minister helemaal niet begonnen was, om de roddelaars te arresteren, maar om Heer Jofel te vangen, waar hij een verschrikkelijke hekel aan had. Hij had gehoord, dat Heer Jofel vandaag in de stad was, zodat hij nu zijn kans schoon zag.

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Een pijl en nog een pijl!

DE Garde van de Koning maakte korte metten. Ze pakte iedereen, die bleef staan en niet direct wegvloogte of snel uit de voeten kon komen, beet en dwong hem, mee te gaan. De mensen uit de stad waren vreselijk bang voor de Garde, want iemand, die meegenomen werd, kwam er haast nooit zonder een flink pak slaag af, terwijl dan ook nog meestal

alles van hem afgenomen werd en zijn huls verbrand. Ze bleven dan ook op een veilige afstand staan kijken, terwijl enkele moedigen allerlei lelijks over de Garde en de Koning riepen. Maar terwijl de Garde zo bezig was, gebeurde er plotseling iets vreemds. De hoofdman, die juist een oude man had beetgepakt om mee te nemen, gaf plotseling een schreeuw en liet de man los, die haastig maakte, dat hij wegkwam. Wat was er gebeurd? Nu, dat

kunnen jullie op het plaatje zien. Er was een pijl aan komen snorren, die met kracht in het onderende van de rug van de hoofdman terecht gekomen was.

„Au“! riep de hoofdman en toen nog eens „Au“! want de eerste pijl werd gevolgd door een tweede...

De toeschouwers jodelden van plezier, terwijl de Gardisten angstig toekijken...

(Wordt vervolgd)

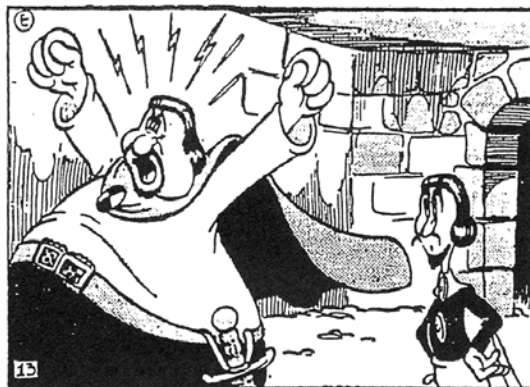

En Heer Jofel lacht

MAAR het bleef niet bij de hoofdman. In mlnder dan geen tijd hadden alle leden van de Koninklijke Garde een pijl in de onderreinden van hun rug, zodat ze allemaal stonden te gillen van pijn. Niemand kon zien, waar die pijlen zo gauw vandaan kwamen, maar een felt was, dat ze uit alle richtingen

snorden en dat ze allemaal doel troffen ook. Het was een hele consternatie, dat begriip je. Maar het ergste kwam nog. Toen alle mannen van de Garde met succes beschoten waren, kreeg zelfs de Eerste Minister zijn beurt! Hij sprong wel een meter in de lucht, toen een keurige, lange, rechte pijl zich snorrend in zijn rug boorde. Op een afstand stond Heer Jofel. Hij

had zijn boog nog in de hand en zijn pijlenkoker was half leeg. „Dat was goed werk!” zei hij tevreden tegen een van zijn helpers. „Nu zullen de mannen van de Koning wel gauw de aftocht blazen!” En Heer Jofel had gelijk. De hoofdman blies op een fluit, de Gardisten verzamelden zich en maakten, dat ze uit deze gevaarlijke buurt wegwamen...

Koning Bobelbuik heeft een plan

TOEN de Koning hoorde van de nederlaag van zijn uitgelezen Gardisten, was hij vreselijk boos, dat kun je begrijpen.

„Ontzettend!” brulde hij, „Mijn Garde! Mijn keurcorps! Ik word gewoon belachelijk gemaakt bij de bevolking! Dat

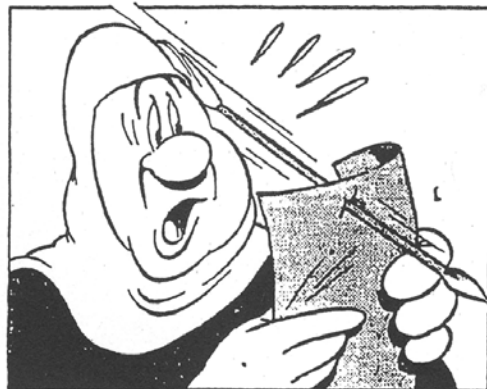
is natuurlijk weer werk van die Heer Jofel, die oproerkraaier! We zullen hem leren! Eerste Minister, laat door de Stads-omroeper omroepen, dat Heer Jofel vanaf heden als staatsgevaarlijk wordt beschouwd en dat iedereen, die hem tegenkomt, verplicht is, hem onmiddellijk aan te geven of gevangen te nemen!”

Inmiddels stond Heer Jofel temidden

van zijn kameraden, die hartelijk lachten om de poets, die ze, onder aanvoering van Heer Jofel, de Koninklijke Garde hadden gebakken.

„Nu zullen ze zich voorlopig wel koest houden!” meende Heer Jofel.

„Laten we het hopen!” sprak een ander. „Maar ik denk, dat we van de Eerste Minister Adrianus Adderton nog niet af zijn!”

Een onderbroken bericht

DE volgende dag reed de Stads-omroeper door de stille straten van het stadje en blies op een bazuin, om mensen om zich heen te verzamelen. Nu, de mensen wisten het al: als de omroeper langs kwam, had hij altijd iets belangrijks te vertellen. De ene keer riep hij rond, dat er verse vis te krijgen was bij Schele Siem in de Kabeljouwstraat nummer 21 en de andere keer dat Roole Jaap, de leidekker, van een dak was gevallen en

dus voorlopig niet in staat was, de lek-kende huizen van de burgerij te repareren. Maar nu scheen het iets veel belangrijkers te zijn, wat hij te zeggen had. Hij toeterde twee keer zo hard als anders en stapte daarna met een gewichtig gezicht van zijn paard.

„Burgers!” riep hij, terwijl hij een officieel uitzlend document voor de dag haalde. „Ik heb een Regeringsmededeling!”

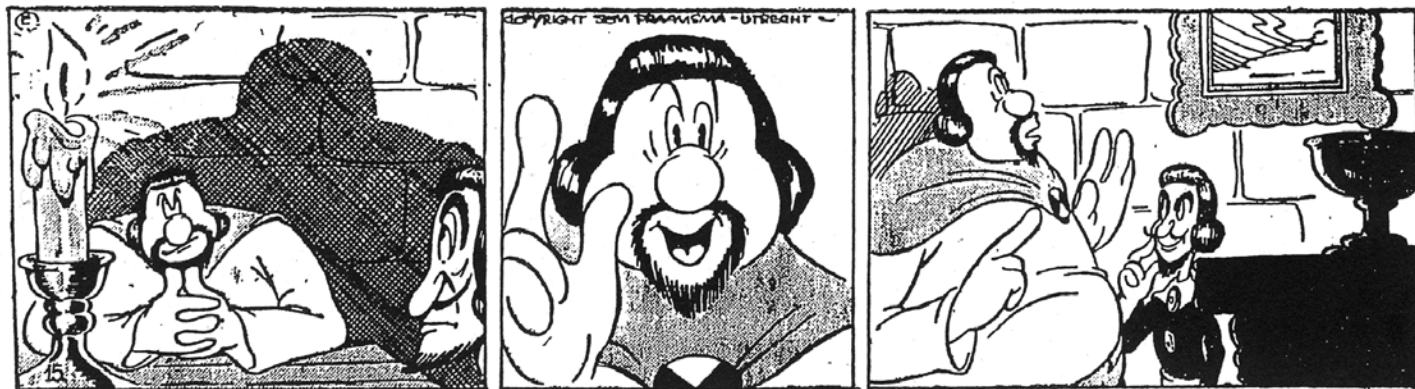
Hij rolde het perkament open en begon te lezen.

„Ik, Adrianus Addertong, bij de gratie van Koning Bobbelbuik Eerste Minister, deel de burgerij mede, dat met ingang van heden Heer Jofel als staatsgevaarlijk wordt beschouwd en dat ieder, die hem...”

„Fffffwpats!” zei een pijl en boorde zich recht door het stuk perkament heen, dat de omroeper in de hand hield. Deze trok een uiterst verschrikt gezicht, rolde zo snel hij kon het document weer op, sprong op zijn paard en verdween...

(Wordt vervolgd)

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

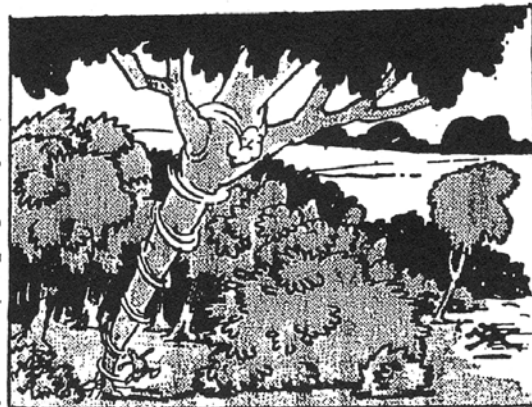
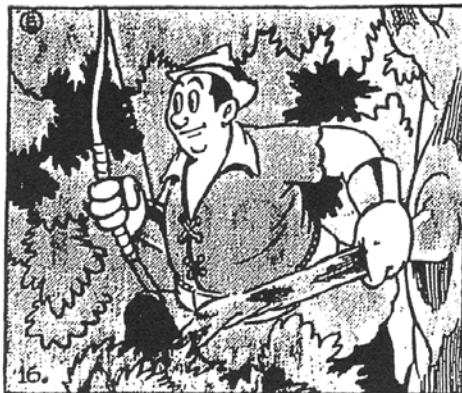

Bobbelbuik heeft weer een plan

„HET is toch wat!” mompelde Koning Bulle Bobbelbuik uit zijn humeur. „Die Heer Jofel is toch een onbeschaamde kwant! Hij maakt het toch wel een beetje tē bont! Nu durft de Stadsomroeper niet eens meer de straat op! Die Jofel voert hier een waar schrikbewind! Kom, Addertong, bedenk eens

een middel, om die boogschutter te vangen!” Maar Addertong kon niets bedenken. Hij wist, hoe slim Heer Jofel was en hoeveel vrienden hij had, die hem altijd hielpen. Hij durfde niets te zeggen, totdat Koning Bobbelbuik plotseling zelf een vinger in de lucht stak. „Ik heb het!” riep hij. „We moeten die Heer Jofel op zijn eigen terrein vangen! Hij is

zo'n beste schutter, niet? Was hij niet Kapitein van de Boogschutterij, toen Koning Manus Magerlat nog aan het bewind was? Haha! Een prachtig plan, al zeg ik het zelf! Een koninklijk plan! Luister, Adrianus Addertong, dan zal ik je mijn denkbeelden ontvouwen. Je zult zien, dat je nog wat van mij kunt leren!” En de Koning begon zijn plan aan zijn Eerste Minister uit te leggen.

De kurketrekkersprong

EEN paar dagen later was Heer Jofel op jacht. Hij was in een hoge boom geklommen en keek scherp uit, of er niet een verdoemd hert of een wild zwijn onder zijn bereik wilde komen, dat hij zou kunnen schieten. Hij kon dus kilometers ver zien en zo kwam het, dat

hij op een gegeven ogenblik een ruiter in wilde galop zag naderen.

„Hé!” dacht Heer Jofel. „Het lijkt wel, of ik die man ken... Ja, die heb ik beslist meer gezien... Waarom rijdt hij zo hard? Daar moet ik meer van weten!” En nu deed Heer Jofel iets, dat weinigen hem na zullen kunnen doen. Hij zwaalde van de tak af, waarop hij zat en liet zich spraaigewijs langs de stam van

de boom naar beneden glijden. Dat was een hele toer, dat is te begrijpen en het had ook heel lang geduurd, voordat Heer Jofel het kon. Hij had het zelf „de kurketrekkersprong” genoemd en was er vanzelfsprekend erg trots op. Nu, zo kwam het, dat hij gauw beneden was en dat hij juist op de grond stond, toen de ruiter in wilde ren het bos binnenstoot.

(Wordt vervolgd)

Tube Verf komt waarschuwen

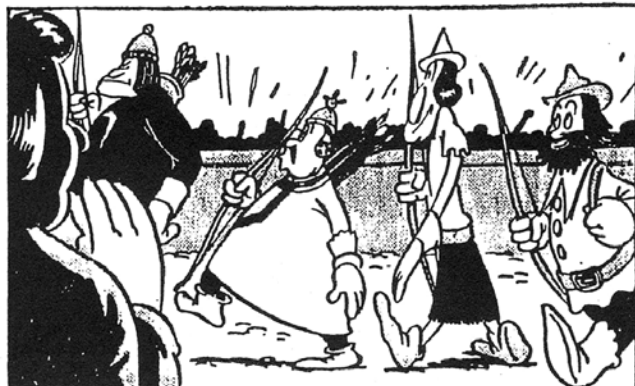
TOEN de ruiter zijn paard had laten stilhouden en was afgestapt, bleek het, dat Heer Jofel goed gezien had. Het was inderdaad een bekende: Tube Verf, die een paard had geleend en zo snel had gereden dat hij er van hijgde. „H-h-heer J-j-jofel!” stotterde hij ont-hutst. „E-e-een v-v-valstrik! De koning geeft volgende week een boogschutters-

feest en de beste schutter krijgt als beloning een gouden pijl! Iedereen mag meedoen!”

„Wat is daar voor valstrikkerigs aan?” vroeg Heer Jofel verbaasd. „Omdat ik weet, wat ik weet!” antwoordde Tube Verf verward. „U moet weten, dat de Eerste Minister mij mijn neef, de goudsmid, is geweest om de pijl te laten maken en dat hij zel, dat ze hiermee Heer Jofel wilden vangen!

Iedereen weet toch, dat u zo'n boogschuttersfeest nooit zou overslaan, om te laten zien, dat u de allerbeste schutter van het land bent!”

„Geen nood, beste vriend!” sprak Heer Jofel, terwijl hij zijn beide handen geruststellend ophief. „Ik zal naar dat feest toegaan en ik zal de eerste prijs winnen ook, maar ze zullen me niet vangen! Laat dat maar aan mij over!”
(Wordt vervolgd)

De mededingers treden het strijdperk in

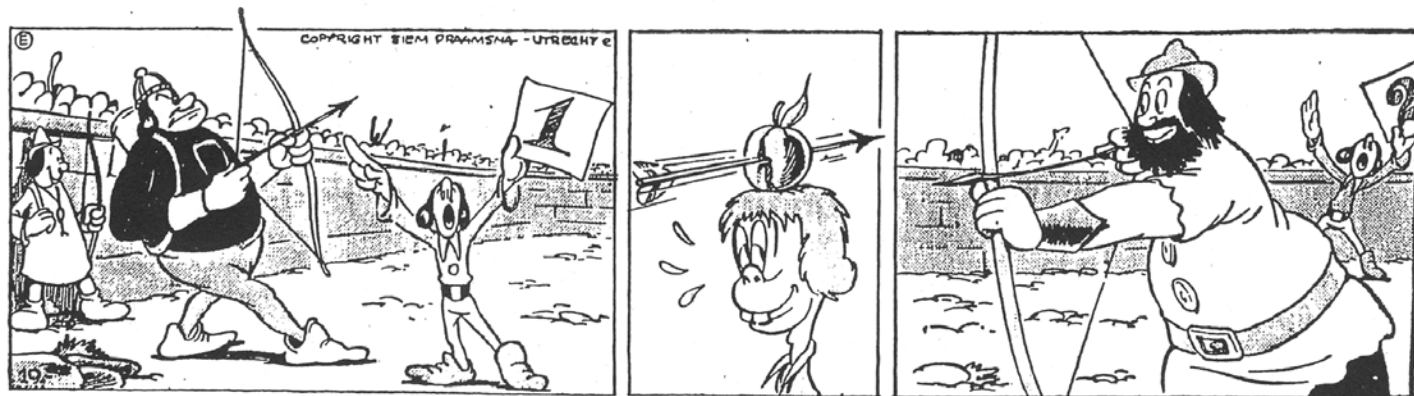
„**W**EES vooral voorzichtig, Heer Jofel!” waarschuwde Tube Verf nog, voordat hij afscheid nam. „Denk er aan, dat het schilderij, dat ik van u aan het maken ben, nog lang niet klaar is!”
„Het komt in orde, beste jongen!” ant-

woorde Heer Jofel, die op zijn gemak met zijn rug tegen een boom geleund was gaan zitten. „Ik zal wel een list bedenken, om de Koning en de Minister om de tuin te leiden!”

Toen de dag van het feest aanbrak, zat de tribune vol met toeschouwers, die allemaal benieuwd waren naar de prestaties van de beste boogschutters uit het land. En, toen twee trompetters

aankondigden, dat de deelnemers het strijdperk binnentraden, hieven zij een geweldig gejuich aan. Achter elkaar schreden de bekende kamploenen van pijl en boog het strijdperk binnen. Maar één liep er tussen, die niemand kende. Het was een vreemde figuur met een woeste, zwarte baard en hij liep onverschillig tussen de anderen mee, of het hele feest hem geen zier aanging...

Jochem Jofel - Tube Verf en Heer Jofel van Toffensteijn

Een kromme pijl

DE deelnemers stelden zich allemaal netjes aan één kant van het strijdpark op en een jongen, die een bord in de hand droeg, trad naar voren.

„Schutter Nummer 1!” riep hij met een geweldige schreeuwstem, „Baron Booghoven van Pijlhuyzen!”

De baron zocht uit zijn pijlenkoker de moolste, rechtste pijl en spande de boog. Op twintig meter afstand stond een ander jongetje, die een appel op zijn hoofd droeg. De pijl snorde weg,

kwam midden in de appel terecht, waarvan de twee helften met twee doffe plofjes in het zand terecht kwamen. Nu, dat was een hele prestatie voor die tijd, want het was lang vóór Willem Tell en dit kunstje had men nog nooit eerder gezien. Het publiek juichte dan ook geestdriftig. Toen het gejuich wat afnam, kwam de jongen met de borden weer terug.

„Nummer twee!” riep hij, „De Hertog Crompijl-Mombakkes van Bedottenhoven!”

Het publiek werd stil. Die naam had men nog nooit gehoord en men dacht, dat dit misschien een buitenlandse gast was van de Koning.

De Hertog Crompijl zocht helemaal niet lang in zijn pijlenkoker, maar trok er de eerste de beste pijl uit. Het was een krom en ellendig ding, waar een echte schutter vast niet mee zou willen schieten. Op de tribune hoorde men een onderdrukt gegons, terwijl een enkeling hardop lachte...

(Wordt vervolgd)